

Kőhegyi András Pannonhalmi Bencés Gimnázium

Hakim személyében egy korosodó, zseniális organizátort ismerhetünk meg, aki gátlások híján gyakorlatilag bármire képes, hogy célját elérje. A vén sejk (vagy szultán, emír, kormányzó, a szövegből nem derül ki pontosan, milyen tisztséget visel) negédes mosolya mögött, mellyel a békésen pihegő fiatal nőket figyelni elborult elme húzódik meg. Hakim, mint előtte oly sokan mások, az élet rendjével, a múlandósággal kíván szembeszállni, legyőzni azt. A keleti kényúr művelt, intelligens férfi, ám ezek a tulajdonságai nem teszk őt rokonszenvessé. Ő ugyanis egészen sajátos módon igyekszik megismerni a Világ működését: nem elégszik meg azzal, hogy egy- egy ismeret elsajátítása után megnövekedett értékű összetevőként beilleszkedjen az őt körülvevő Világba, hanem valósággal kiszipolyozza azt. Hakim " a tudás hatalom" elvét vallja és valósítja meg szélsőséges keretek között. Őt nem a megismerés tiszta vágya tette azzá, aki, hanem határtalan egoizmusa, mely egyúttal a férfi kegyetlenkedéseinek fő oka is. Hakim nem titkolja, hogy afféle új Teremtőként tekint önmagára, akinek, mint Istennek joga van dönteni az emberek életéről, szabadságáról és tudásáról is. Görcsös törekvése, hogy elérje a tökéletes nőt, illetve a tökéletes nőtől született gyermekekkel kapcsolatos tervei óhatatlanul is eszünkbe juttatják a XX. század diktátorainak örült álmait a tökéletes emberről, egy hibátlan emberi fajról. Ha pedig a múlt század embertelen zsarnokaira gondolunk, akkor elsőként mindig feszülő szögesdrót-kerítések, őrtornyok, a csonttá soványodott, élőhalott foglyok, vagy a krematóriumok komor épületei tűnnek fel lelki szemeink előtt...

A zsenialitás és az örültség két olyan elmeállapot, melyek nagyon közel állnak egymáshoz, az őket elválasztó vékonyka határ gyakran igen-igen halvány. Jobb szó hiányában két elmeállapotról írok, de biztos vagyok benne, hogy nincs olyan szó vagy kifejezés a világ nyelveinek tengerében, amely képes lenne kifejezni mi is valójában a zsenialitás és az örültség. Ez a probléma, a két említett " elmeállapot" fogalmának meghatározása egyidős lehet az emberiséggel. Őseink valószínűleg már a kezdet kezdetén eltöprengtek azon, hogy vajon mi idézheti elő az egyik társuk cselekedetei közötti ésszerűség ijesztő hiányát, illetve sziporkázó tehetségét. És őseink valószínűleg éppúgy nem tudták megválaszolni ezeket a kérdéseket, mint mi. Persze, időről-időre előállunk magyarázatokkal, az emberi pszichére, múltbéli eseményekre, öröklődött tulajdonságokra hivatkozva. Ezek azonban csak arra

szolgálnak, hogy megnyugtassák az Embert, aki zavarba jön, ha valami olyasmivel találkozik, amit nem képes megérteni.

A zsenialitás és az őrültség olyannyira közel állnak egymáshoz, hogy gyakran egyazon agyvelőben bújnak meg, igencsak érdekes személyiséget adva ezzel az agyvelő gazdájának. Jó példa erre József Attila, az ő esetében a lángész lobogó tüze mellett, a sötét árnyékban rémalakok lejtettek ördögi táncot.